

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΑΔΗΦΑΓΟΣ

'Η νέτρα κι' ή άγωνία του έπιζωρούσε για τo καθημερινo μαζελειo του Μπιανού, Ξελασε Ξελαγα σε μ' άτελειωτη χαρά, σ' Ένα τραλλo ένδοξοασμό, άμα άνηγγέλλι στην Κορνήσα, άσασ θροισαοσασε τότε, ή πτώσι του.

Παρενόθη και ο γραμματεύς του Ειρηνοδίκειου.

Στρατιώτες και πολίτες άδελφομένοι με άδρανα, ζλαδιά και σημαίες, τριγύφισαν στους δρόμους τραγουδώντας πατριωτικά τραγούδια...

Οι έπισημοι και οι άξιοματιωοί μάλιστα άποφασισαν να εφορτίσουν εκάστος άξιοποσείτασος τή μεγάλη αυτή ένδοξη νύχτα. 'Ήσαν ή τελευταίες ήμέρες των Άλοζορών και μετά δυo-τρεις ήμέρες Ξημέρωσε ή Κυριακή της Τυρωαίον. Γι' αυτό, οι άξιοματιωοί και προάπαντ ο Κατετών Καντύλας, ετόνο και θέματα των Άθηνών, όλοι έλεγε ο ίδιος, επρότεινε να εφορτίσουν εφόρωταίος το μέγα γεγονός διά χοροό μετεμφισιεύον στην Κορνήσα.

— Μά έδω δέν χορεύον ή γυναίκες με τούς άντρες, του άπάντησαν.
— Πώς! Πώς!... διαμαρτυρήσασ ο Καντύλας, Πρέπει να χορεύουν!... 'Έδω ελευθερώθηκαν τα Γιάννανα και γι' αυτό πρέπει να χορεύουν!

'Επρότεινε μάλιστα για τις πολύ πενήνες και σοβαρές γυναίκες να φέρσουν ντόνια και να μη γίνη κανείς δεκτός στο χορο άν δέν ήταν μετεμφισιεύον.

***

'Ο στρατιωτισκος στόν όποιo ένινα ώς δεκαενός, μετά της εφορτίσε έννοματίσασ θροισάταν δίπλα στο άδειανό χέριo στο όποιo θα δινόταν ο ένδοξος χορός μετά... ντόνια.

— 'Έλα δά, δεκαένα! με διατάξε ο Κατετών Καντύλας, ό όποιος έφτασε σινωδουσίμενος από τον άνδισιαστική ζ. Περωνόσπορο, πoό μόλις τότε είχε άγει άτ' τή Σχολή των Έυελπίδων και είχε αναλάβει ένδοξώς ιερωσία στην έφοδιποιλή. 'Εχετε γούστο καιλιεχνάω;

— Δέν ξεφο, του άπάντησα. Να κοιτάξω μέσα στο στρατόνα.

— Κτηνος! Το καιλιεχνάω γούστο δέν θροισεται μέσα στο στρατόνα!...

— Άλλά ποό!...
— Δίδεται άνοθεν...
— Άνοθεν... Έβανα έφο. Μά κανέναν δέν ποό το έδωσε. Ούτε ο έπιλοχιος, ούτε ο ζ. Λοζαγός.

— Είναι βλάξ! είτε ο ζ. Περωνόσπορος, κοιτάζοντας με με το μονόλο το του.

Και άπτελιμειονό από μένα, καλέσαν τον έποδεκαένα Γερολόγο, στόν όποιo άνδθησαν τη διακοσμητή εαθούσιε του χοροό επαρωωτικός και... άπορητικός.

— Κιτάξτε, τούλάχιστον, είτε γυφίζοντας πoό εμένα, και βάλε ένα φρονοή της προκοπής της νύχτα του χοροό στην πόρτα...
Και έφηνε φηφροίζοντας:
— Τι κτηνος!...

***

Τή νύχτα της Τυρωαίον το χέριo δρου θα γινόταν ο χορός, φάντασε από σημαίες, μάρα και τανιές από χροματιστά χαρτιά. Σέ διάφορα μέρη ήσαν κρημασένες έπιγραφές με τις λέξεις: 'Ζήτω ή Πατριε', 'Ελευθερία ή Θάνατος' και στη μέση ψηλά ή εισόγγες των Βουαίων και του Κατετών Καντύλα, του διοργανοτή της τελετής.

'Ο πονηρός έποδεκαέννας, ο Γερολόγος, κατέβαλε όλη την καιλιεχνα του για τη διακοσμητή από όλη την κολοκία του για την... άδεια που έλαξε να πάρη από τόν Κατετών Καντύλα.
Σέ μιά αΐθουσα έπληροξε πλούσιος μπουγγές με κρασιά, πιπύρες, μεζέδες, σάντουιτς, εγγώχρια κρασιά και λίγες μποτίλιες σαμπάνιας.

Το άπόφωδο πήγαν και τόν έθαψισαν όλοι οι 'σεί ήμενος' κάτοικοι της Κορνήσας, ο διδασκαλικός και έπιροικός κόσμος, ο Άστυνόμος, ο Γραμματεύς της Ειρηνοδίκειου και οι άξιοματιωοί, οι όποιοι έφινοντας τις μύτες τους έλεγαν ότι στέταιο μπουγγέ ούτε στην Εύρωτή δέν... έδιδαν.

Μόλις άνοιξε ο χορός, ο Κατετών Καντύλας, φρονήτας κόκκινο ντόνιο, στην κατούλα του όποιον— για το στρατιωτικώτερο του πράγματος— είχε άφαρι μερικά φτερά πετεινού, χορεύσε με τόν άνω Περωνόσπορο, τόν κ. Τροχίστη, τόν κ. Μπακοςτούλα και τόν κ. Βλητοσόρο, έπιλοχαγό του πυροβολικού.

Στón άληρονόητο αυτό χοροό, παρενόρισοντο και μερικές κοριές και δεσποινίδες, ή όποίες εαφίτασαν μόνο από μιά άερη σιμωνοπεπίστατα. Μόνο ή κορία 'Εγόρος χορεύσε με τόν ταγματάρχη κ. Μπαλαριού και τoση εαθίση έκανε τόν πoόγχα, ώστε θά το θμοδύονται στην Κορνήσα επί δύο αΐωνας!

***

'Ενώ τα μεγάλα αυτά γεγονότα διαδραματιζόντουσαν μέσα στην αΐθουσα του χοροό, προσήλθε στο κολίκιο ένας σοβαρότατος προσωποδοφορος με μπυρα ντόνιο. "Άρχισε να τρώη και να πίνη άχρoταγα, σάν να ήταν νηστικός, μιά δορωάδα τούλάχιστον. 'Επειτα έξιαφίσστηξε μέσα στο πλήθος των χορευτών. Σέ λίγο το ίδιο ντόνιο παρωσoίστησε στο φουαγιε και Ξαναόσισε το φουαγοσί σάν να μην είχε φάει από όλιον... Σέ λίγο έξιαφίσστηξε και πάλι και σέ λίγο Ξαναπαρωσoίστησε και άρχισε το ίδιο για τρίτη φορα. 'Επειτα δέ από λίγο και για τέταρτη. Στο τέλος Ξαφίσστηξε ο... επί κεφαλής του φουαγιε και ελεε μέσα του:

'Ο Κατετών Καντύλας

— Τι διάβολο!... Δέν χορεύαίνε αυτός ο άνθρωπος!... Κοιλά ξχει ή άποθήχη!

Και όταν τόν είδε για πoότη φορα να τρώη πάλι σάν λυσσασμένος, έπληξε και 'ανάφωρε στο πoόγχα και έπιρωφασα αυτά πεσσιατικά στόν άνδθλοχαγό ζ. Περωνόσπορο.

'Ο κ. Περωνόσπορος, γεμάτος περιόγχα, εζάθησε στο φουαγιε και είδε σέ λίγο το μάρφο ντόνιο να πλησιάζη για έκτη φορα και να τρώη σάν ήπιο νηστικός.

— 'Η ο διάβολος είναι, είτε σταρωκοποιήμενος, ή ο... Μαρξαντονώσας. Για να δοίτε!...

Και γεμάτος άπορία, πήρε κατá μέρος τόν μιστηριωδή... κατωρία που φροδύσε μπυρα ντόνιο και του έήτησε τόνόμα του... Αυτός ταράτηξε, τα έχασε και τραυίισε:

— Ποίος είσαι ποό με φουάξ;
— 'Ο άνδθλοχαγόος ζ. Περωνόσπορος της Σχολής των Έυελπίδων και άγιο έπιλοχαγόος.
Τέ μπυρα ντόνιο άρχισε να τρώη.
— Βγάλε την προσωπίδα σου! διατάξε ο άνδθλοχαγόος.

'Η προσωπίδα βήγχε και κόκκινο από ντροπή ποόβαλε το ποόσποτο ένός στρατιώτου.

***

Το πoόγμα δέν άρχισε να έξηγηδή. 'Ο σκοπός στρατιωτικής Μάντανος που φύλαγε κάτω στην εσοδο, είτε θρωέ εκεί το ντόνιο που αναχάστηνε γ' άφήρη ο έπιλοχαγόος ζ. Τροχίστης, ο όποιος είχε έγει έξω για να κινή τη νηκτερινή έφοδο των περιπόλων και να αναγερσθή πάλι άκαιώς και χαροός στο χοροό.

'Ο στρατιωτικός το φέρσε μαζί με την προσωπίδα, άνέβρε στην αΐθουσα του χοροό και έβανε τη δουλειά του στο κολίκιο.

Μά δέν του έφτασε αυτό. Σάν παραχόρτασε, κατέβρε στο στρατόνα μας και μαζί είτε το κατορωμά του. Δεύτερος στρατιωτικός τότε φέρσε το ντόνιο, πήρε κι' έφαγε κι' αυτός και κατόπιν το παρωφισε σ' ένα τρίτο, αυτός σέ τέταρτο και όδο καθεξής, ως δ το πoόγμα άνεκαλύθη...

Τι ένινα τότε μη φουάτε...
'Όλοι οι άξιοματιωοί κατέβραν μανόμενοι κάτω στο στρατόνα, ότου έπιασε περιμειο μρωφίματα, ενάμενος πoός κομοφαστε βαθειά...
'Επακοούθησαν άναρωσίες, άναρωσίες, τιμωφίες... Και έτοι όλοι κατί... φ ά γ α μ ε το άληρονόητο εκέينو άπορητικό βράδι.

Οι έξη στρατιωτές έφαγαν από το φουαγιε, έφαγαν, άκούμα... δέκα ήμεροφ φιλύσια και ο έποφαναμένος, ως δεκαενός, μιά δεκαεννάφορα...
***

'Ο χορός όμοιος πέτυχε. 'Ο Κατετών Καντύλας ήταν ο άνδθροφος της ήμερας στην Κορνήσα και ή Πατριε έδοξασθή 'εσρωφατικός' μιά φορα άκούμα...
Και εις άλλα με ύγαίαν, να δoσή ο Θεός!...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΔΙΣΤΙΧΑ

'Ήσαν με σένα τρεις χαρές στην (άπορα φηροσμένης,
'Όμως για μένα στη χωρά τρεις πoό (χαρές οχιζοκένεες.
Δ. Σολομoός
— 'Άνοθεν! έβανα έγώ.

— Άνοθεν! έβανα έγώ.

'Ο κ. Περωνόσπορος...